

BS USARB

Biblioteca Științifică a Universității de Stat „Alec Russo” din Bălți

Aniversări UNESCO

ELENA
VĂCĂRESCU

scriitoare, România

150 de ani de la naștere
(21 septembrie 1864 – 17 februarie 1947)

Elena Văcărescu s-a născut la 21 septembrie 1864, la București, a fost fiica mai mare a lui Ioan Văcărescu, descendent direct al poetului Iancu Văcărescu. O parte din copilărie și-a petrecut-o la moșia familiei din Văcărești, aceasta constituind perioada în care a început să fie atrasă de folclor și de lumea satului. Studiile le-a făcut, în particular, cu profesori consacrați, iar în 1879 a plecat, împreună cu mama ei, la Paris, unde s-a inițiat în arta scrisului.

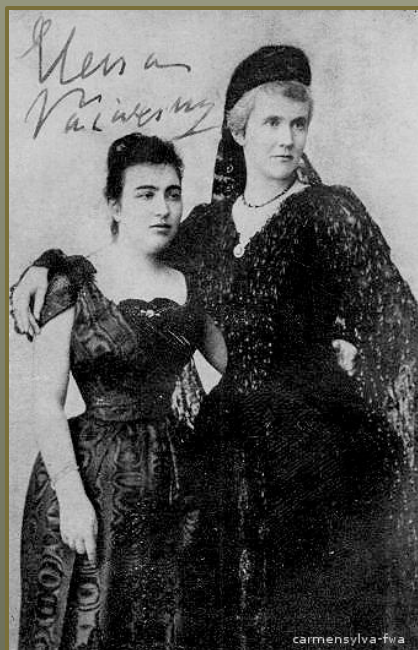

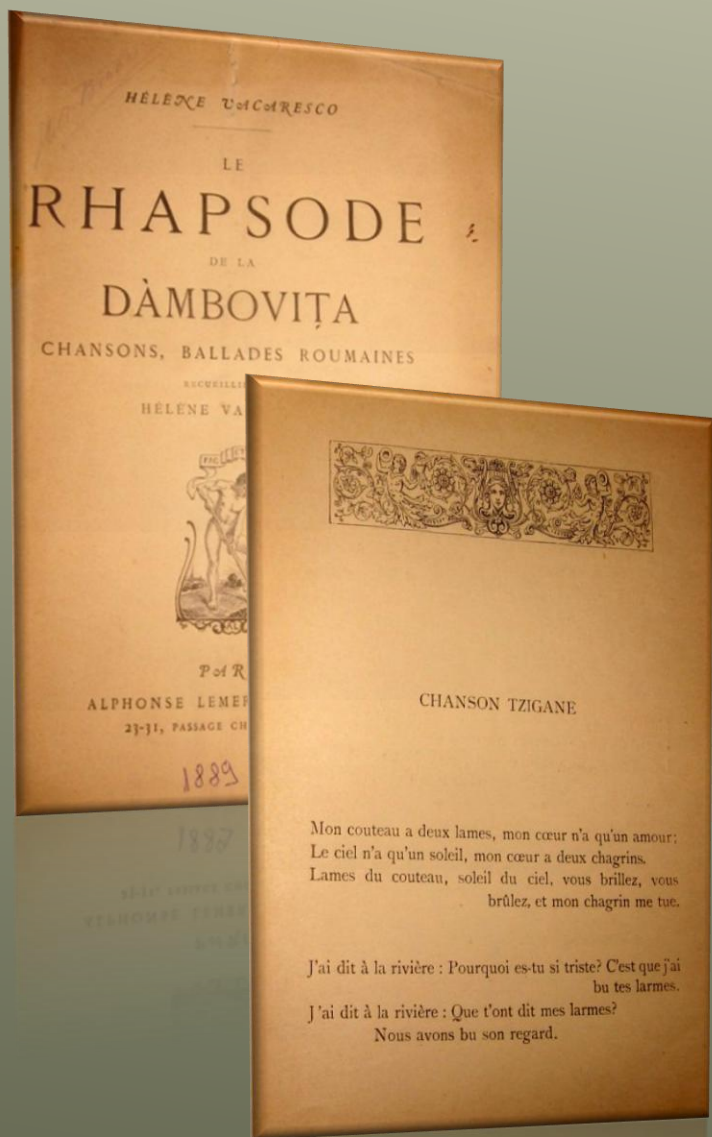
Din 1879 își desăvârșește studiile la Paris, audiind la Sorbona cursuri de literatură, filozofie, estetică, istorie, ținute de Gaston Paris, Ernest Renan, Paul Janet, Gaston Boissier etc., iar în arta prozodiei îi are ca maeștri pe poeții parnasieni Sully Prudhomme, Leconte de Lisle și Jose-Maria de Heredia. A debutat, la Paris, cu un volum de poezii, „**Chants d'Aurore**”(Cîntecele zorilor), în 1886. Cartea a fost elogiată în presa vremii și distinsă cu un premiu din partea Academiei Franceze.

Universitatea Sorbona 1879

În anul 1888 **Elena Văcărescu** se reîntoarce în țară, unde este invitată să facă parte din suita Reginei României Elisabeta. Cele două devin din ce în ce mai apropiate, în primul rînd unite de dragostea pentru frumos și pentru literatură (Regina fiind cunoscută în literatură sub pseudonimul Carmen Sylva).

În această perioadă Elena Văcărescu lucrează la volumul **„Rapsodia Dâmboviței”**, culegînd poezii populare. Lucrarea a apărut la Bonn în anul 1889 în traducerea lui **Carmen Sylva**.

Volumul „Rapsodia Dâmboviței” a fost tradus în mai multe limbi și premiat de Academia Franceză, care evidenția faptul că **„nu există în lume o poezie populară mai frumoasă, mai profundă și mai emoționantă, decît este cea de pe meleagurile românești”**.

Fiind o apropiată a reginei și a familiei regale, **Elena Văcărescu** îl cunoaște pe Ferdinand, prințul moștenitor al Coroanei. Între cei doi tineri se înfiripă o dragoste romantică. Cei doi tineri se logodesc în secret. Logodna a avut, însă, un final nefericit. Relația celor doi a fost întreruptă din cauza intervenției drastice a Consiliului de Miniștri, care i-a reamintit principelui că nici un membru al Familiei Regale nu se poate căsători decât cu o „egală” de origine străină.

Elena Văcărescu a devenit „persona non grata”, fiind nevoită, să plece din țară, la început în Italia, unde a locuit în Veneția și Roma, iar mai târziu în alte localități din regiunea Toscana. În 1893, Elena Văcărescu a primit învoirea de a se întoarce în țară, însă a avut parte de o primire rece, ostilă, ceea ce a determinat-o să se stabilească la Paris, unde a cunoscut adevărata glorie literară.

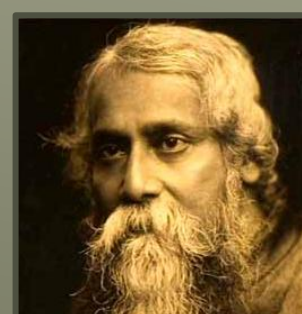
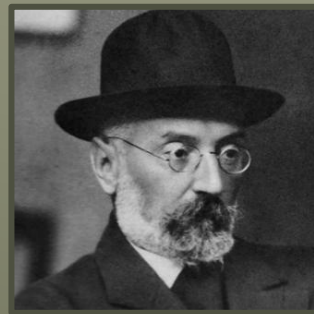
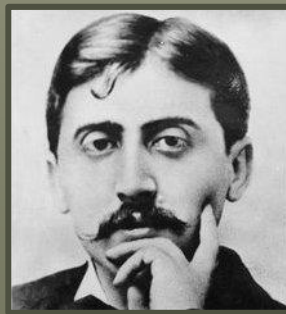
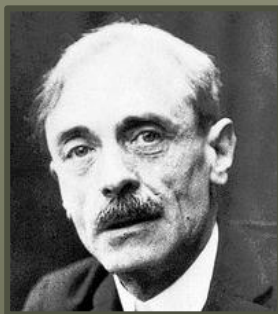
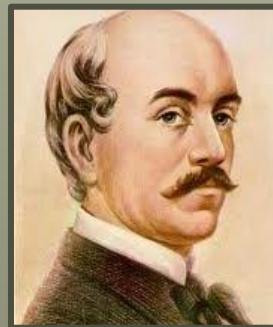
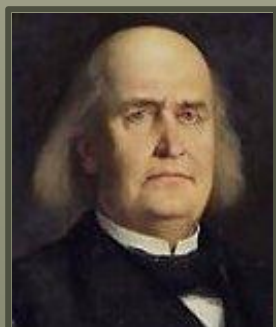
„Toată activitatea mea de aproape o jumătate de veac a fost consacrată intereselor neamului nostru, căutînd să strîng raporturile dintre Franța și România. Franța, care a fost pentru mine a doua patrie și unde din fericire numele meu este și va rămîne simbolul celor două popoare pe care le slăvesc”.

Elena Văcărescu

În perioada primului război mondial, poeta a desfășurat o bogată activitate publică, pledînd pentru realizarea idealurilor unității naționale. A devenit membră a delegației române la Societatea Națiunilor de la Geneva, unde, alături de Nicolae Titulescu, s-a dovedit a fi și o mare oratoare, popularizînd, prin cuvîntările sale, frumusețea literaturii de pe plaiurile românești. În anul 1925, a devenit membru corespondent al Academiei Române, fiind prima femeie care a ocupat un fotoliu în acest for.

Elena Văcărescu a avut privilegiul de a cunoaște direct personalități ale vremii, consemnate apoi în amintirile sale. Aceștea au fost scriitorii: Victor Hugo, Leconte de Lisle, Anna de Noailles , Vasile Alecsandri , Ion Luca Caragiale, Paul Valery, Marcel Proust, d'Anunzio, Unamuno, Tagore, Nicolae Iorga, Lucian Blaga, Octavian Goga.

http://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Elena_V%C4%83c%C4%83rescu

OPERA

Versuri originale

Chants d'Aurore (Cântecele zorilor) (1886)

L'âme sereine (Cu inima senină) (1896)

Lueurs et Flammes (Licăriri și văpăi) (1903)

Le Jardin passionné (Grădina dorului) (1908)

La Dormeuse éveillée (Visând cu ochii deschiși)(1914)

Prelucrări folclorice

Le Rhapsode de la Dâmbovița (Rapsodul Dâmboviței) (1889)

Nuits d'Orient (Noapți orientale) (1907)

Dans l'or du soir (În auriul înserării) (1927)

Memorialistică

Memorial sur le mode mineur (Memorial la modul minor) (1946)

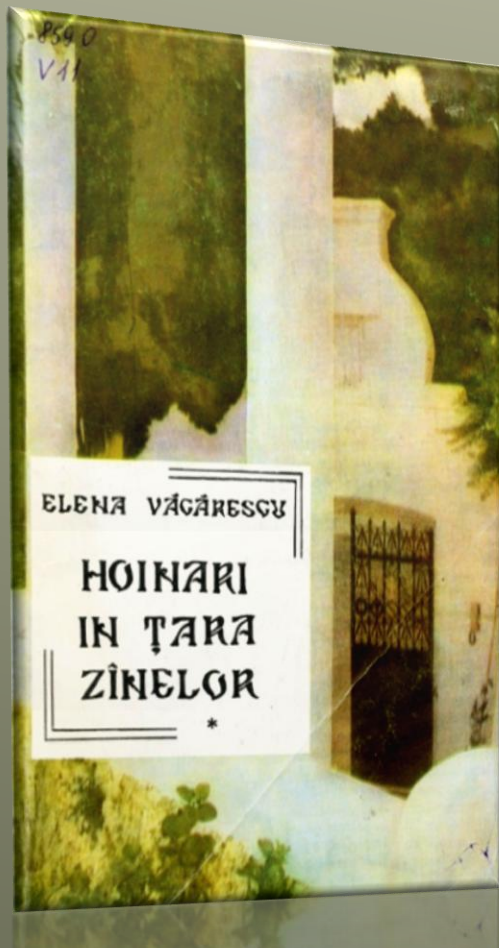
Le Roman de ma vie (Romanul vieții mele)

Teatru

Stana (1904)

Pe urma dragostei (1985)

EDIȚII ROMÂNEȘTI

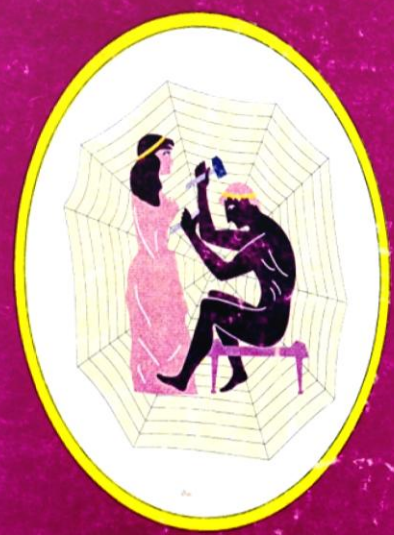
„N-a fost niciodată despărțită de țară în limba căreia n-a scris”.

Camil Petrescu

14

ELENA VĂCĂRESCU

FEMEI CELEBRE

EDITURA VIITORUL ROMÂNESC

ANNOBI PROZIZESC
EDILIB

859.0
V-11

ELENA VĂCĂRESCU

Țara mea

ANNOBI PROZIZESC
EDILIB

PATRIEI MELE

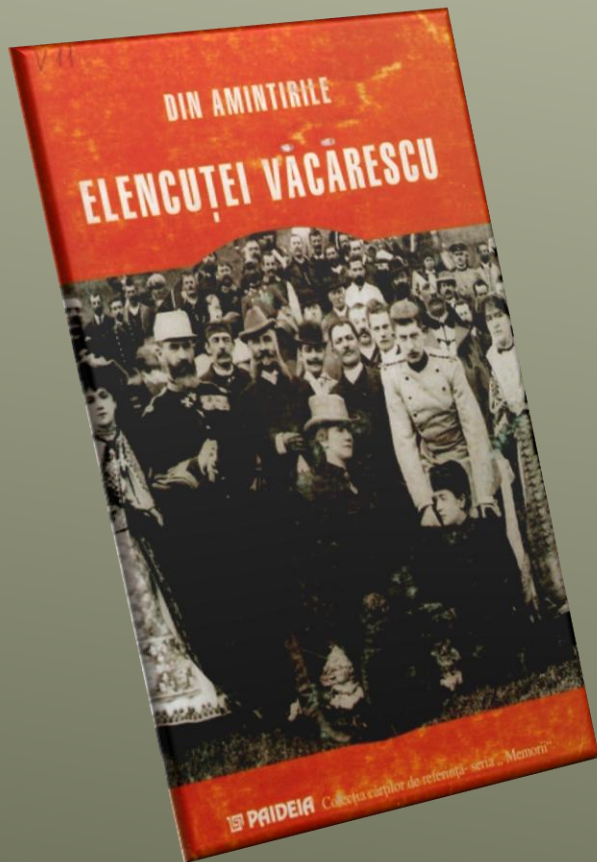
Iar dacă îți devin străină
Și cîntecu-mi de început
Grăirea n-a ales, divină,
A plaiului ce m-a născut.

Seninul dulce grai în care
Lin, ruga, buzele-mi șoptesc,
O, patrie, putea-vei oare
Să-mi ierți păcatul meu firesc?

Lua-vei viersul meu în seamă,
Grea munca-mi binecuvîntînd,
Cum își blagoslovește-o mamă
Copiii mîine-n luptă stînd ?

Elena Văcărescu

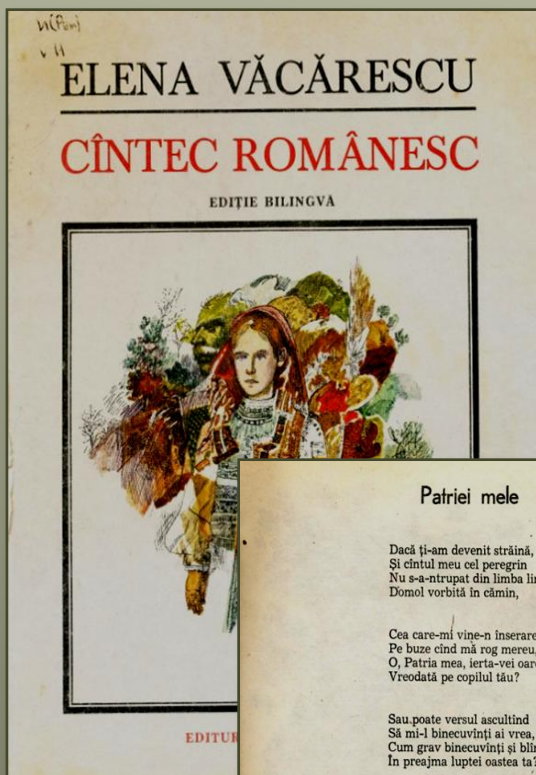
Elenuța în port românesc

Spre afirmare, trecând peste durere

„ Aceste Memorii le-am scris cu toată sinceritatea unui suflet, pe care viața l-a tulburat în multe feluri, dar pe care n-a izbutit nici să-l înăsprească, nici să-l doboare... ” .

Elena Văcărescu

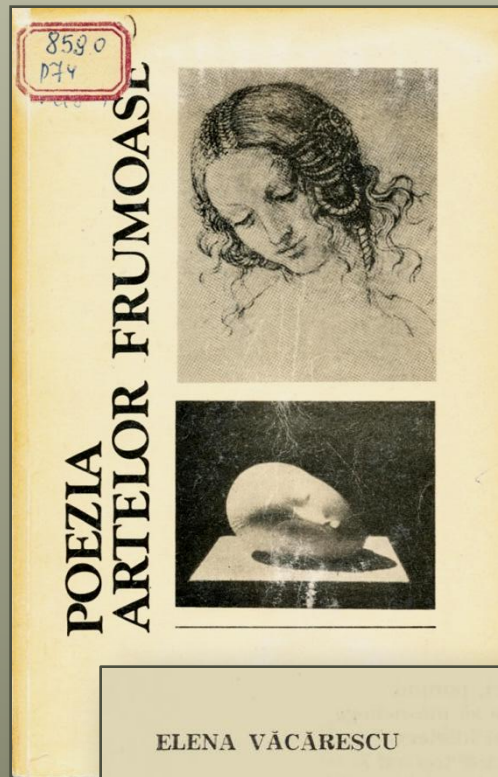
Patriei mele

Dacă ți-am devenit străină,
Și cîntul meu cel pelerin
Nu s-a-ntrupat din limba lină
Domol vorbită în cămin,

Cea care-mi vine-n înserare
Pe buze cînd mă rog mereu,
O, Patria mea, ierta-vei oare
Vreodată pe copilul tău?

Sau, poate versul ascultînd
Să mi-l binecuvîntîi ai vrea,
Cum grav binecuvîntîi și blind,
În preajma luptei oastea ta?

(În românește de Monica Pillat)

ELENA VĂCĂRESCU

VITRALIU

Pe anticul vitraliu cu-o irizare nouă,
Ce primăveri de-a rîndul le-au innălbit de rouă
Și arta ni-l transmise sclipind pînă la noi,
Curteanca-și pleacă-n rugă genunchii amîndoi.
În jur învie duhul din vremuri vechi de glorii
Și parcă ănci flamuri își tremură fiorii
În fața frunții pale și-a ochilor ce par
Că văd pe zidul negru, plutind peste altar —
În timp ce-un preot spune o predică latină —
Sălbaticile lupte din vechea Palestină.

*(În românește de Demostene Botez și
Lazăr Iliescu)*

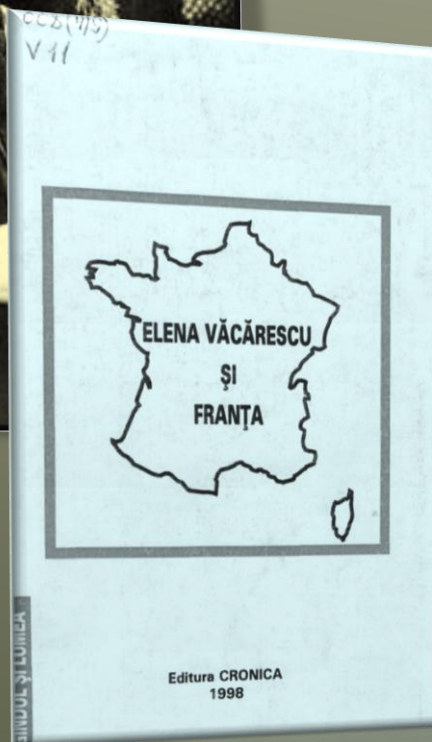
REFERINȚE CRITICE

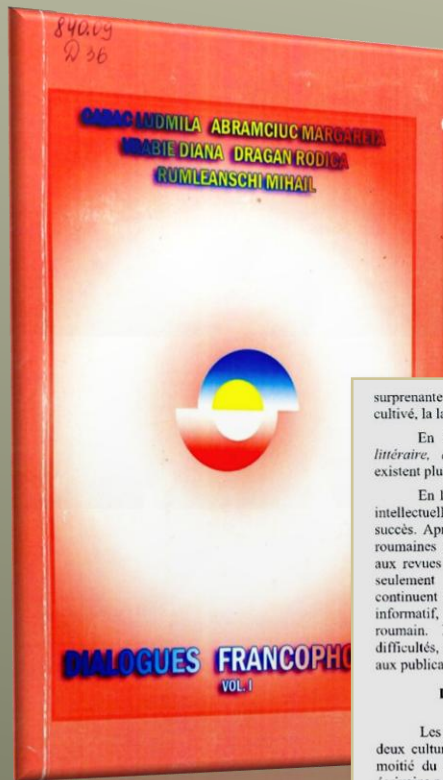

„Eu datorez Franței mai mult decît respectul pe care orice român ar trebui să-i închine. Pentru mine, Franța rămîne țara care a primit solia mea românească, țara care, înțelegîndu-mi misiunea, mi-a înlesnit-o cu o generozitate pe care renunț s-o descriu în culori ditirambice...”

Elena Văcărescu

Discurs la Academia Română, 2 februarie 1934

surprenante. Comme le *Bucarest artistique* s'adresse au public cultivé, la langue française lui permet d'être mieux compris.

En 1922 paraît la revue *Paris - Bucarest, revue littéraire, artistique, mondaine, sportive*. A cette époque existent plusieurs publications en français.

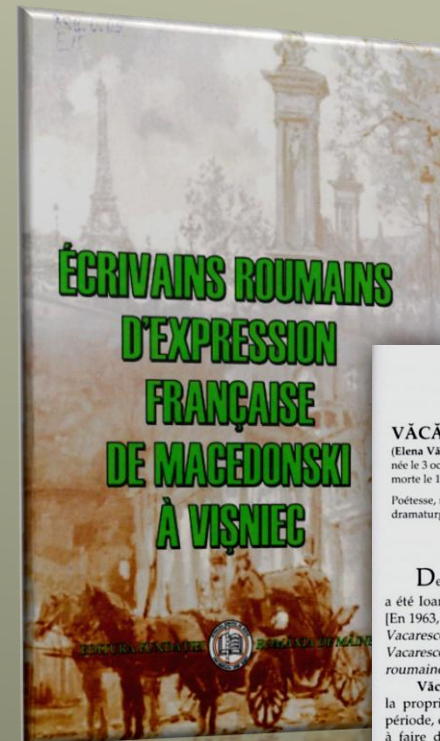
En 1944, on voit une nouvelle tentative d'éditer la revue intellectuelle annuelle, *Revue de Bucarest*, mais sans grand succès. Après la seconde guerre mondiale, les revues franco-roumaines disparaissent progressivement, laissant leur place aux revues roumaines marquées par un autre esprit. Ce sont seulement les publications scientifiques françaises qui continuent leur existence, tandis que celles qui sont d'ordre informatif, politique et de divertissement sont éditées en roumain. Les francophones roumains, malgré toutes les difficultés, continuent à s'abonner tant qu'ils pouvaient le faire aux publications françaises.

LES ÉCRIVAINS ROUMAINS D'EXPRESSION FRANÇAISE

Les premiers auteurs reconnus qui ont été partagés entre deux cultures, ont été, pendant le XIXe siècle et la première moitié du XXe siècle, des écrivains et surtout des femmes écrivains portant des noms historiques. Si la France a offert à la culture roumaine des modèles, celle-ci lui a offert, à son tour, des créateurs de culture et de littérature.

Ainsi, Anna Elisabeta Brâncoveanu, comtesse de Noailles (1876-1933)¹⁰³ née à Paris, mais descendante d'une

¹⁰³ Anna, princesse BRANCOVĂNU, comtesse Mathieu de NOAILLES (1876-1933) a été élevée au titre de commandeur de la Légion d'honneur (première femme à obtenir ce titre) par le gouvernement français. Voir CONRAD, Jean-Yves, *Roumanie, capitale... Paris, Guide des promenades insolites sur les traces des Roumains célèbres à Paris*, Paris, Oxus, 2003.

VĂCĂRESCO, Héléne

(Elena Văcărescu)
née le 3 octobre 1864 à Bucarest (Roumanie) –
morte le 17 février 1947 à Paris (France)

Poétesse, romancière, mémorialiste,
dramaturge

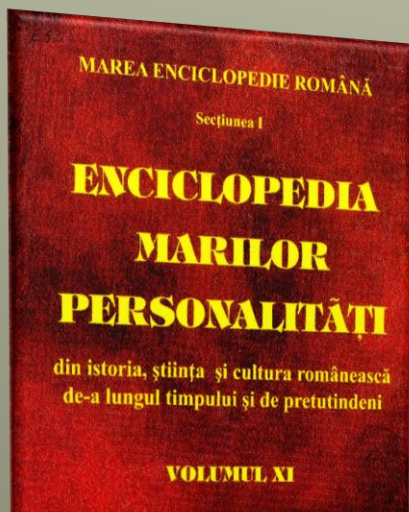
Descendante de la famille des poètes Văcărescu, son père a été Ioan (Enăchită) Văcărescu, fils du poète Iancu Văcărescu. [En 1963, à Paris, elle a écrit une monographie *La vie d'Enachitza Văcărescu (historien et poète)* par son arrière-petite-fille Héléne Văcărescu, publiée posthume en France dans *La revue des études roumaines*.] Sa mère, Eufrosina, est née Fălcoianu.

Văcărescu passe la plus grande partie de son enfance dans la propriété de la famille, près de Târgoviste. Pendant cette période, elle apprend l'anglais avec sa gouvernante et commence à faire des vers. Ces vers de jeunesse ont été appréciés par Maiorescu et Alecsandri en termes élogieux.

En 1879, Văcărescu part avec sa mère pour Paris avec l'intention de faire des études et de connaître le grand monde. Elle suit des cours de philosophie, d'esthétique et d'histoire, ainsi que des cours de poésie avec Sully Prudhomme. Ses études ne sont pas systématiques ni permanentes mais elles lui donnent l'occasion de connaître beaucoup de personnalités: Leconte de Lisle, José Maria de Hérédia ou Victor Hugo, qu'elle évoquera plus tard dans ses mémoires.

En 1888, elle revient en Roumanie et fait partie de l'entourage de la reine Elisabette de Wied (connue sous le pseudonyme

„ Elena VACĂRESCU, cea pentru care România și Franța nu erau decât o singură patrie, și pentru care francofonia românilor îmbracă forma unui caz pasional” .

Scriitor

EDITURA
FUNDATIA REAL

LEADER BY BEYONCÉ
COLLE

Enciclopedia marilor personalități

424

lui Ioan Văcărescu, fiul poetului Iancu Văcărescu. În copilărie petrece o perioadă îndelungată la moșia familiei din Văcărești. Din această perioadă începe pasivna ei pentru folclor și lumea satului. Studiile și le începe cu profesori particulari. În 1897 pleacă împreună cu mama sa la Paris, unde se inițiază în meșteșugul poeziei. Audiază cursuri la Sorbona. Este îndrumată de câțiva cunoscuți poeți parmenieni: Sully Prudhomme, Leconte de Lisle, José-María Heredia. În 1886 apare volumul său de debut, *Chants d'Aurora*, încununat de Academia Franceză cu un premiu. În 1888 devine una dintre doamnele de onoare ale reginei Carmen Sylva. După trei ani părăsește din nou România, alegând exilul pentru tot restul vieții. Activitatea literară a poetei capătă amploare. Numeroasele ei volume sunt primite favorabil de critică și public. Comentarii menționează faptul că specificul creației sale este "misterul sufletului

româneș". Se ivesc ecouri favorabile și în România. N. Iorga salută în 1903 un volum al poetei franceze de origine română. În anii primului război mondial, poeta are o bogată activitate publică, pledând cauza României. Ca urmare, devine membră a delegației române la Societatea Națiunilor de la Geneva. Activitatea ei, alături de Nicolae Titulescu, este prodigioasă, poeta dovedindu-se o oratoare remarcabilă. Susține o activitate intensă în calitate de conferențiară itinerantă. Cu prilejul cuvântărilor sale, popularizează literatura română. De asemenea, se ilustrează și ca traducătoare a unor importanți poeți români. Ca urmare, în 1925, devine membru corespondent al Academiei Române. În anii celui de al doilea război mondial, în timpul ocupației germane, poeta părăsește Parisul, refugiindu-se în sudul Franței. Se reîntoarce în Paris după eliberare. În 1945 este numită consilier cultural al Legației Române din Paris. La 12 ani după moarte, rămășițele ei pământești sunt aduse în România și depuse în cripta familiei, la cimitirul Bellu. Poeta face parte dintre creatorii spontani, galvanizați de un persistent sentiment de dăruire. Pe acest fond, s-au greșit diferite influențe, rod al unor lecturi foarte bogate. F. consideră că literatura este "un nestil efort" îndreptat înspre "expresia cea mai perfectă a eternei frumuseți". În același timp, însă, "literatura se elaborează sub influența societății și, la rândul său, societatea suferă influența literaturii". În ciuda multiploilor influențe detectabile, arta poetei are o personalitate distinctă, de factură romantică. F. l-a socotit întotdeauna pe Victor Hugo, marele ei model. De poetica romantică șue cultivă-

D

VĂCĂRESCU

redeschis, iar, de data aceasta, calomniatorul, Ștefan Ciâmpoianu, se dovedește mai puternic. Se pare că V. e, în ultima instanță, condamnat și trimis să-și împlinească pedeapsa într-o tenisă mizerabilă din Tuleș. Victimiză a arbitrarului despotice, poetul își va sfârși zilele în condiții inumane, în pofida speranțelor disperate la element și ajutor lansate mîmpoșului Dostoi Iliță și cătorva prietenii.

OPERA: *Poezii Văcărești. Viața și opera lor poetică*, ed. îngrijită și pref. de Paul I. Papadopol, București, 1940; *Poezii Văcărești. Scrieri alese*, ed. îngrijită de Elena Piru, introducere de Al. Piru, București, 1961; *Poezii Văcărești. Opere*, ed. critică, studiu introductiv, note, glossar, bibliografie și indice de C. Căstoaia, București, 1982.

REFERINTE CRITICE: N. Iorga, *Istoria...*, I-XVIII, I. C. Filitti în, *Procesiuri literare*, nr. 1, 1936; G. Călinescu, *Istoria...*; Al. Piru, *Poezii Văcărești*, 1967; M. Anghelescu, *Personajul românesc*, 1971; P. Cornea, *Originea...*; N. Camariano, în *Manuscriptum*, nr. 3, 1980; E. Simion, *Dominația poeziei*, 1980; V. Petrescu, *Văcărești. O biografie poetică*, 2003. (P. C.)

VĂCĂRESCU Elena, n. 3 oct. 1864, București - m. 13 febr. 1942, Paris. Poetă. Ultima reprezentare a dinastiei literare a Văcăreștilor. Fiica lui Ioan Văcărescu, mistică plentipotentară și a Flăcărăștii, (n. Fălcioiana), descendență a unei vechi familii boierești muntene.

Educăția începută la Văcărești a desăvîșirii, după 1879, la Paris unde audiază cursurile la Sorbona. Prin Sully Prudhomme dobîndește cunoștințe de artă poetică și acreditează în saloanele literare ale epocii. Debutul său cu placheta *Chants d'Aurora* (1886), premiată, ca și *Rapnodul Dâmboviței* (1900), de Acad. Franceză. Publică *Nuita d'Orient. Folk-lore român* (1907) și romanele *Amor vinicat* (1899), *Le Sorbillage* (1911), *La Dormeuse éveillée* (1914). Prietenii durabile cu Maurice Barrès, Anatole France, Francis James, Marcel Proust și a. Colab. la *Revue des deux mondes*, *Figaro*, *The Contemporary Review*, *Convorbiri literare* s. a.

Conferențiară cu renume european, se menține printre intelectualii faimoșei tribune *L'Université des Annales* (1916), iar la București a *Cetoului Analelor* (1913). Activitate notabilă ca delegată a României în Liga Națiunilor (1920-1942); prez. femeie primită în Acad. României (1925). Cavaleră Legiunii de onoare (1927). Fondatoare a Comitetului internațional pentru Difuzarea Artelor și Literelor prin Cinematograf (1930). Misiune diplomatică, conferințe, corisele și jurii literare internaționale, prezență publicistică, prestigiușoasă colab. literare trasează conturile personalității marcante a „ambasandrei române”. Istod în umbra tragicea poetei și scriitorii de h. francezi. OPERA: *Chants d'Aurora*, Paris, 1886; *Le Rapnod de la Dâmbovița*, București, 1892; *L'Une soveine*, Paris, 1896; *Luxurs et Flamme*, Paris, 1903; *Quint et Queens I have known*, Vol. 1, trad. New York, 1904; *Pe urma dragostei*, București, 1905; *Chants du Cobzar*, Paris, 1905; *Nuita d'Orient. Folk-lore roumaine*, Paris, 1907; *The Queens friend*, London, 1907; *La Jambée japonaise*, Paris, 1908; *Amor vinicat*, roman, Paris, 1909; *Le Sorbillage*, roman, Paris, 1911; *La Colzar*, Paris, 1912 (în colab. cu P. Millet); *La Dormeuse éveillée*, Paris, 1914; *Proja*, București, 1922; - și *Cetoul de Noailles, mistress de departe*, în *Varați române*; de A. Pop-Marian și St. Bălcescu, București, 1926; *Dans l'or du soir*, Paris, 1927; *Projections colorées*, Paris, 1946; - și *Ana de Noailles. Ferrari*, în *române*; de D. Botez și L. Hănescu, cavaliere *marie de Zeu Dumitrescu-Bușneleng*, București, 1971; *Scrieri alese*, ed. îngrijită, pref., note și bibliografie de I. Stăvilăruș, București, 1975; *Tara mea, călogar: de versuri patriotice*, pref. și note de Soravia Bălașescu, București, 1977; *Monera*, selecție și trad. de Aneta Stăvilăruș, pref. și note de I. Stăvilăruș, Cluj-Napoca, 1989; *Mi-am spus istoria*, trad. de D. Poica, București, 1995; *Venerii aișez*, ed. de Elena Piru, București, 1997; *Înemi călătorie*, trad. de Ioana Scăpăne, București, 1998; *Din amintirile Flăcărăștii Văcăreșcu*, trad. de Măriața Vulcăreșcu și I. Fălcioianu, București, 2000; *Memorial în noi mînor*, trad. de Anca-Maria Christodorescu, București, 2001.

REFERINTE CRITICE: B. P. Hădeuș, în *Revista nouă*, nr. 5, 1889; N. Iorga, în *Săptămîna*, nr. 27, 1903; Șt. Fălcioianu, în *Adărușul*, 27 ian., 1904,

859 0.00
9 39
MIRCEA ZACIU MARIAN PAPAHAGI AUREL SASU
coordonatori

DICȚIONARUL SCRITORILOR R-Z ROMÂNI

ALBATROS

ALBATROS

VĂCĂRESCU

frinței ca minciună, decit de barochistul Gracian, cu pledoaria sa în favoarea ostentației și disimulării. Între o teorie care transformă individul în personaj, aplicîndu-i o mască, și o teorie care demască personajul, reducîndu-l la individ, V. optează pentru cea de-a doua, asadar mai degrabă pentru preromantism decît pentru rococo. Deși se grefează pe anacronism, cultivîndu-i temele și procedeele, în spiritul unui clasicism epigonic, înrudit cu „mica poezie” a secolului al XVIII-lea, traiectoria lui V. încalcă zone diverse ale liricii. Prin retorica înzornată și exhibiționistă, care rafinează vechile „topos”-uri petrarchiste, se apropie de manieris. Vibranția acută a sensibilității și selea purității inaccesibile îl instalează în vecinătatea preromanticilor. De fapt, personalitatea lui V. rămîne indecisă, captată între limitele fluide ale unei epoci care-și caută ea însăși fizionomia, neștiind încotro să-și fixeze privirile.

OPERA: *Poezii Văcărescu. Viața și opera lor poetică*, ed. îngrijită și pref. de Paul I. Papadopol, București, 1940; *Poezii Văcărescu. Versuri alese*, ed. îngrijită de Elena Firu, introducere de Al. Piru, București, 1961; ed. critică, studiu bibliografic și indice 1982.

S. Iorga, *Istoria...*, I. *Opusuri literare*, nr. *Istoria...*; Al. Piru, M. Anghelescu, c. 1971; P. Comea, b. în *Manuscrisurum, Dimineata poezilor*,

VĂCĂRESCU

simboluri profunde (*Rapsozii Dimbovitiei*); erotică în manieră petrarchică, evocări de natură (codru, mare, tablou de viață patriarhală cu îndeleleciri rustice și tradiții folclorice) cu accente de bucolică virgiliană. Sectorul de proză e reprezentat de romanul epistolar *Amor victii* (1909), confesive ce amintesc prin factura lirică și subtilitatea psihologică „deticțele ficții” ale *Dusmaniei La Fayette*; de *Vraja* (1911), roman descinzînd în lumca fabulosului și mitului popular românesc, împletire de patimă și magie neagră amintind nuvelele lui Gala Galacton; *Memonalstica (Memorial sur le mode mineur*, 1946 și *Le roman de nos vie*, început în 1942, rămas neîncheiat) documentează în legătură cu anii copilăriei, București de altădată, Parisul de după 1880, cu saloanele literare ale timpului. Interes cu mult mai mare prezintă amintirile literare ale autoarei care i-a cunoscut personal pe: Hugo, Alesandri, Eminescu, Leconte de Lisle, Sully Prudhomme, Caragiale, Maqedonski, Anna Brîncoveanu de Noailles, Proust, Anatole France, Paul Valéry, d'Annunzio, Unamuno, Tagore. În domeniul teatrului (dramele *Siana*, 1904, *Pe urma dragostei*, 1905 și libretul de operă *Le Cobzar*, 1912) încercările autoarei sînt modeste, lipsite de consistență.

OPERA: *Chants d'Aurore*, Paris, 1886; *Le Rhapsode de la Dambovicia*, București, 1892; *L'ame serene*, Paris, 1896; *Lucars et Flammes*, Paris, 1903; *Kings and Queens I have known*, London and New York, 1904; *Pe urma dragostei*, București, 1905; *Chants du Cobzar*, Paris, 1905; *Nuits d'Orient. Folk-lore roumain*, Paris, 1907; *The Queen's friend*, London, 1907; *Le Jardin passionné*, Paris, 1908; *Amor victii*, roman, Paris, 1909; *Le Sortilège*, roman, Paris, 1911; *Le Cobzar*, Paris, 1912 (în colab. cu P. Millet); *La Dormeuse éveillé*, Paris, 1914; *Vraja*, București, 1922; ~ și *Contesa de Noailles, Mireasa de departe*, în versuri românești de A. Pop-Marian și St. Bălești, București, 1925; *Dans l'air du soir*, Paris, 1927; *Projections colorées*, Paris, 1928; *Mémoirel sur le mode mineur*, Paris, 1946; ~ și Anna de

711

„ambasadoarei române”, lăsînd în umbră imaginea poetei și scriitoarei de limbă franceză.

Apartenența la familia celebră prin generozitatea elanului patriotic și călătorește, sensibilitatea la „oscilațiile seismice ale cessului în care trăiește”, disponibilitatea manifestată față de numeroase experiențe artistice, amicitia literară ilustru contribuie decisiv la precizarea unui profil scriitoricesc orientat în direcție tradiționalistă, cu pregnante caractere romantice și anumite afinități cu simbolismul. Reprezentînd partea cea mai importantă și rezistentă în ansamblul operei autoarei ce „jurase credință cadetelor ereditare”, creația poetică însumează opt volume de versuri tipărite: meditații romantice pe tema vieții, dragostei și morții, cu ecouri din Eminescu și Hugo (*Chants d'Aurore*); poeme în care sînt preluate și adaptate cântece populare românești, bocete, doine de dor și de haiducie, deschinate, vechi balade, transpuse într-o formă prozodică nouă, de vers liber, unde motivele culese sînt prelucrate pentru a exprima sensuri și

710

Prudhomme dobîndite cunoștințe de artă poetică și acreditate în saloanele literare ale epocii. Debutează cu plăcheta *Chants d'Aurore* (1886), premiată, ca și *Rapsozii Dimbovitiei* (1892), de Acad. Franceză. Publică *Nuits d'Orient. Folk-lore roumain* (1907) și romanele *Amor victii* (1909), *Le Sortilège* (1911), *La Dormeuse éveillé* (1914). Prietenii durabile cu Maurice Barès, Anatole France, Francis Jammes, Marcel Proust ș. a. Colab. la *Revue des deux mondes*, *Figaro*, *The Contemporary Review*, *Convorbiri literare* ș. a. Conferențiară cu renume european, se numără printre întemeietorii faimoasei tribune *L'Université des Annales* (1906), iar la București a Cercului Analelor (1913).

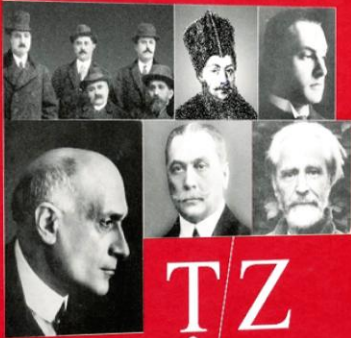
P. C.

n. 3 oct. 1864, 1947, Paris. Poetă, dinastie literară a Ioan Văcărescu, și a Eufrosinei (n. a unei vechi familii aciașă începută la după 1879, la Paris Surbona. Prin Sully

Activitate nelnteruptă ca delegată a României la Liga Națiunilor (1920-1940). Prima femeie primită în Acad. Română (1925). Cavaler al Legiunii de onoare (1925). Fondatoare a Comitetului Internațional pentru Difuzarea Artelor și Literelor prin Cinematograf (1930). Misiuni diplomatice, conferințe, comitete și jurii literare internaționale, prezență publicistică, prestigioasă colab. literare trasează conturul personalității marcante a

Academia Română DICTIONARUL GENERAL AL LITERATURII ROMÂNE

Editura
Univers Enciclopedic

TZ

Văcărescu

Paris, Ernest Renan, Paul Janet, Gaston Boissier ș.a., iar în arta prozodiei îi are ca maeștri pe poeții parnassieni Sully Prudhomme, Lucrante de Lisle și José-María de Hérédia. Debutază în 1886 cu volumul *Chants d'Aurore*, apărând la Paris, unde este primită cu dragă și la recomandarea lui Leconte de Lisle, încununată cu Premiul „Archeon Desprousses” al Academiei Franceze. Accesul forțat în răspundere și a doua carte, culegere de cântece folclorice: *Le Rhapsode de la Doukheitz* (1892; Premiul „Julien Fabre”, 1903), opera originală în mare parte. Între 1888 și 1891 era în suita reginei Elisabeta (Carmen Sylva), admiratoare a talentului tinerei literate. Logodna tănică cu primul moștenitor Ferdinand, ocreștit și încununată de regina-mamă, dar respinsă categoric de oamenii politici, reprezentând rațiunea de stat, nemulțumite deopotrivă marile familii boieresti pământene și cercurile Palatului. Printr-o campanie de scandal și intrigi, în 1891, la capătul unui voiaj de penitență în străinătate, unde o înțocbe pe regină, e silită să accepte, odată ajunsă la Veneția, soluția căsătoriei. Se stabilește la Paris, unde pînă la sfârșitul vieții va desfășura o intensă activitate literară și diplomatică în favoarea României. Este o perioadă fecundă, când îi apar cele mai multe cărți de versuri, romane și piese de teatru, antologia de folclor *Nuits d'Orient* (1907) și libretul operii *Le Cairen*, de fapt o prelungire a culegerii de poeme *Le Rhapsode de la Doukheitz*, care, pe muzica de Gabriel Ferrari, s-a jucat pe scenele din Monte Carlo (1909) și Paris (1912). Se impune în lumea literară franceză, trezind un birniment ecou și în presa din țară. În anul primului război mondial V. este o susținătoare neobosită a independenței României, în 1919 e numită membră în delegația pentru Conferința de Pace

211 Dicționarul general al literaturii române

parte din delegația română la Conferința de Pace. În plină putere creatoare încă, după o scurtă și aparent nefructuoasă boală, ultima descendență a Văcărescilor închează din viață. Testamentul exprimă deosebită înălțare față de țara natală: „Toată activitatea mea de aproape o jumătate de veac a fost consacrată intereselor neamului nostru, cităd să strâng raporturile dintre Franța și România. Franța, care a fost pentru mine a doua patrie și unde din fericire numele meu este și va rămâne simbolul celor două popoare pe care le slăvesc”. Va fi reînscănată în 1959 în cimitirul Bellu din București, alături de ceilalți Văcăresci.

Creația poetică, deosebit de bogată, reprezintă la V. partea cea mai importantă (poate nu și cea mai rezistentă) a operei. Ca în cazul celor mai mulți poeți de la cumpăna vocurilor al XIX-lea și al XX-lea, nu poate fi încadrată în limitele unei școli, doborînd în decursul timpului a receptat numeroase și variate influențe. Dar, chiar și atunci cînd modelul este evident, lirica sa impune prin sinceritatea și trăire autentică, postînd predominant un caracter romantic, adesea cu puternice accente de factură tradiționalistă ori simbolistă. Versurile din *Chants d'Aurore*, la care se adaugă cele aparute pînă la primul război mondial: *L'Aube-sonnet* (1896), *L'aube et l'aurore* (1903), *Le Jardin pensif* (1908), *Le Dernoise d'été* (1914), cât și antologia *Dans l'or du soir* (1927), ce reunește poeziile scrise începînd din 1917, reflectă un larg repertoriu: lirica de dragoste, meditații asupra sensurilor grave ale vieții și morții, înfăcțurări declarative politice și evocări ale erorilor și trecutului glorios, cîntec de incitare a conștienței și câmpurilor natale, V. manifestînd o acută sensibilitate pentru

Văcărescu

Dincolo de sinceritatea cuceritoare a însemnărilor, care se întind de la 1877 la 1920, de evocare atmosferică din familia regală, de portreții reginei Carol I și ai soției sale, Carmen Sylva, sau de rememorarea durerii intense provocate de secolul căsătoriei cu prințul Ferdinand, războie o altitudine morală fără fisură și ce conturează o inteligență sultosoasă exemplară. De altfel, talentul memorialistic este superior chiar aceluia de poetă, care în decursul timpului a suferit o ocreare temperată.

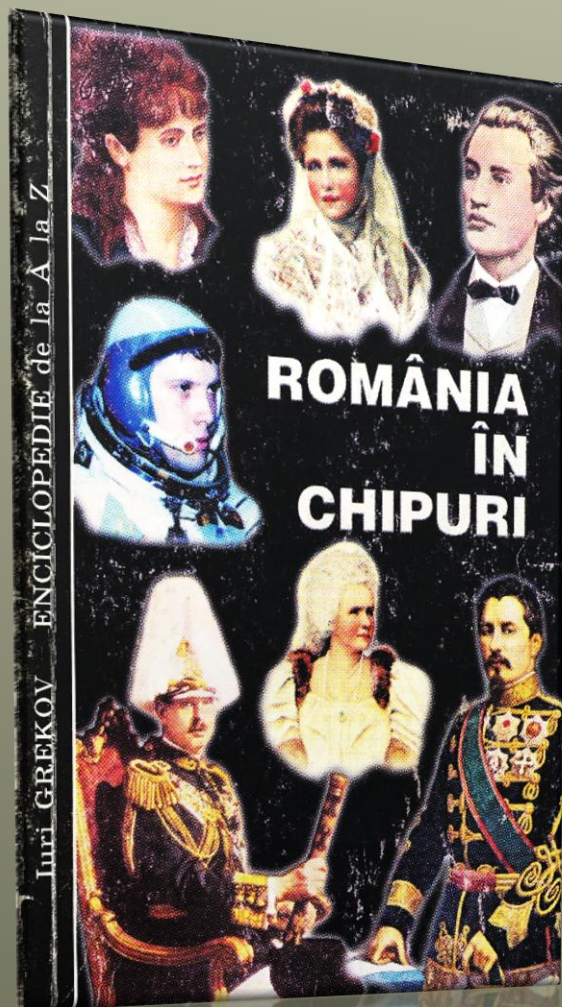
Era o natură sociabilă, veselă, optimistă. Cuocna îndată simpatia oamenilor prin fîbii ei desbuș, prin sănătatea spiritului și ingenios, dar toate decumulative pe care le căștiga pentru sine le văddea îndată către țara ei de obște: niciodată uitată, mereu prezentă în timbra ei caldă și credincioasă. A fost timp de cincizeci de ani și mai bine un glas al României peste hotare și o parte a binelui care a putut fi gîndit despre noi, a interesului ariilor strădănuitorilor noastre din partea bună a lui trece, datorită și farmecului personal, sociabil, comunicativ și activității depuse de Elena Văcărescu. Fără a deocetă pentru ea o v' deos patrie, primăvara, înecătoare, dar în mijlocul Franței Elena Văcărescu a rămas română.

TLOR V&ANU

SURIETI: *Chants d'Aurore*, Paris, 1886; *L'Aube-sonnet*, Paris, 1896; *L'aube et l'aurore*, Paris, 1903; *King and Queen's House*, London-New York, 1904; ed. *(Roulet Reina-que) et autres*, în: Gastone Jellry, Paris, 1908; ed. *(Roulet et regine pe care a-ave concursul)*, în: Elena Carmen Moldovan, București, 2003; *Pe vama Jugoștiei*, introd. A. P. Voicu, București, 1935; *The Queen's Friend*, London, 1907; *Le Jardin*

Dicționarul general al literaturii române 210

de la Paris, iar în 1920 i se încredințează reprezentarea țării în delegația la Societatea Națională; unde două decenii se dedică unor misiuni culturale și unor activități diplomatice de primă importanță, străduindu-se totodată să prin discursuri și conferințe să aducă România în creația ei spirituală în atenția Europei. În același scop traduce și publică în diverse reviste poezii de Vasile Alecsandri, Mihai Eminescu, Octavian Goga, Lucian Blaga, Adrian Marino, Ion Minulescu, alături de și profesorii antologii de poezie românească, ceea ce aduce un important capital de admirație printre conaționali. Astfel, în 1928 „Universul literar” îi consacră mai multe pagini, iar în articolul care deschide numărul Camil Petrescu spune: „Aven, școlii în capitala Francei, o româncă din cel mai adevărat singur românesc, care [...] își afirmă cu orgoliu și originea, și sufletul românesc [...]”. O asemenea personalitate onorează două literatură”. Recunoșterea venise și din partea Academiei Române, care în 1925 a pînă-o între membri de onoare la aceeași sedință în care e primită și Anna de Noailles, în 1927 patria adoptivă o recompensează cu Legiunea de Onoare, iar în 1933 e distinsă cu Ordinul Coroana României în grad de Mare Ofiter. Neobosită militanță pe ărăm culturală, V. a deschis în 1898 un salon literar în apartamentul său din Paris, în 1912 a fondat împreună cu N. Iorga, Dimitrie Gusti, O. Goga ș.a. Cercul Analelor din București – importantă instituție a Conferințelor franco-române, afiliată la Cercul Analelor din Paris – și a participat, alături de N. Iorga, la întemeierea Ligii Culturale; în 1927 a înființat cu diplomatul Nicolae Pillat „Biblioteca universală pentru sprijinirea traducătorilor”. Din 1923 a făcut parte din comitetul de conducere al Comisiei de Cooperare Intelectuală de la Geneva (de pe lângă Societatea Națională) și din 1930 e în Comitetul Internațional pentru Difuzarea Artelor prin Cinematograf. Fondatoare, alături de Paul Valéry, a Institutului Internațional de Cooperare Intelectuală (1924, Paris), va fi președinta de onoare a Academiei Feminine de Literă din Paris și inițiatore a Premiului Femina pentru roman. A colaborat la „Les Annales”, „Conferencia” (Paris), „Echos de France”, „Revue des deux mondes”, „Revue de Paris”, „L'Illustration”, „Le Figaro”, „The Contemporary review”, „L'Europe nouvelle”, „Revista literară”, „Făt-Frumos”, „Convorbiri literare”, „Luceafărul”, „Noua revistă română”, „Flacăra”, „Rampa”, „Dimineața”, „Nauzintă”, „Căldura”, „Viața românească”, „Boala de glaci”, „Adelara literară și artistică”, „Universul literar” ș.a. În 1934 se află între fondatorii Casei Românești din Paris, iar în 1937 inaugurează la Nisa Catedra „Mihai Eminescu”, în cadrul Centrului Mediteranean de sub direcțiunea lui Paul Valéry, însemnătate conferite la Madrid, San Remo, Nisa, Bruxelles etc., dovădind o anvergură puțin obișnuită a preocupărilor intelectuale. În vara anului 1940, când armatele hitleriste ocupă Parisul, se refugiază în zona liberă din sudul Franței, de unde, desi aproape ostigănoasă, continuă să prestezeze împotriva cuceritorilor „celor două patrii” ale sale. După întoarcerea în Parisul eliberat i se încredințează noi misiuni: în 1945 este numită consilier cultural pe lângă Ambasada României, iar în august 1946 face

la Ecimiadzin (Armenia), cu numele de Vazghen I. Pe lângă activitatea bisericească și obștească, catolicosul Vazghen I a avut și preocupări științifice; lui îi aparțin câteva studii valoroase de armenologie. Acest patriarh suprem și catolicos al tuturor armenilor, originar din București, a murit în 1990 la Ecimiadzin, la vârsta de optzeci și unu de ani.

VĂCĂRESCU Elena (1868-1947)

Scritoare. Strănepoata lui I. Văcărescu (vezi), prietenă intimă a reginei Elisabeta (în ciuda diferenței de vârstă). După mărturiile contemporanilor, era de o frumusețe neobișnuită. La sosirea sa în România, în 1889, prințul moștenitor Ferdinand s-a îndrăgostit de ea de la prima vedere. Elenei Văcărescu nu i-a fost însă dat să devină regină. Deși Elisabeta avea o atitudine binevoitoare față de această aventură amoroasă și era gata să consimtă căsătoria lui Ferdinand cu Elena, regele Carol I s-a opus ferm. Din considerente dinastice și de stat, prințul moștenitor trebuie să se căsătorească numai cu o persoană din familie domitoare. Idila de dragoste ce a durat doi ani a eșuat și Elena Văcărescu părăsește țara pentru totdeauna, stabilindu-se în 1891 la Paris, unde a trăit până la sfârșitul vieții. Ferdinand a suferit doi ani și în 1892 s-a căsătorit cu principesa Maria de Saxa-Coburg-Gotha (vezi). Carol rămăsese satisfăcut, Elisabeta nu prea (relațiile cu nora, scriitoarea și ea de altfel, n-au fost din cele mai bune). Trăind în Franța, Elena Văcărescu și-a continuat intensă activitate literară. Este autoarea culcerilor de

versuri *Chants d'aurore*, *Lueurs et flammes*, *Nuits d'Orient* (inspirate din folclorul românesc). Scriitoarea și-a manifestat talentul și în proză (povestirile *Amor vincit*, *Vrăjitoria*), și în dramaturgie (piese din viața românească). Creația ei a fost înalt apreciată nu numai de publicul cititor, ci și de renumiți colegi de breaslă: V. Hugo, A. France, A. Sully-Prudhomme, Leconte de Lisle. În 1925 Elena Văcărescu a fost aleasă membru de onoare al Academiei Române. În anii treizeci a participat la viața politică internațională, fiind secretar al delegației României la Liga Națiunilor. Elena Văcărescu a murit la Paris, cu puțin înainte de a împlini optzeci de ani, păstrându-și până în ultimele zile, după mărturia contemporanilor, luciditatea minții și seninătatea sufletească, așa cum fusese întotdeauna în lunga sa viață.

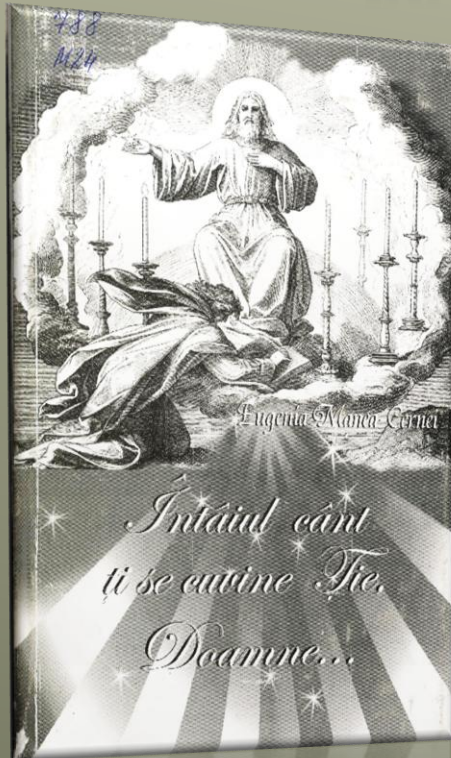
VĂCĂRESCU Ienache (1740-1797)

Poet. Unul din cei mai cunoscuți reprezentanți ai vechii familii de boieri din Țara Românească. În timpul domniei lui Constantin Brâncoveanu (vezi), Ienache Văcărescu a ocupat cele mai înalte funcții dregătorești și a împărțit soarta tragică a domnitorului Ienache. Ienache Văcărescu a fost executat la Constantinopol o dată cu Constantin Brâncoveanu și cei patru fii ai lui, împreună cu care e înfățișat în tabloul reprodus pe această marcă poștală (ultimul din stânga).

„Ambasadoare a sufletului românesc ...”

MUZICĂ ȘI POEZIE

30 Eugenia Manea-Cernei

TU ARUNCI SCLIPIRI DE SOARE
Rugăciune

Rubato Versuri: Elena Văcărescu (1866-1947)

Tu a - runci sclipiri de soa - re pe
se - suri și co - li - ne, Spre coas - te - le în
floa - re ap - leci copaci stră - buni, Și
mă - ri - le le - geni ca niș - te cu - pe
pli - ne în rit - mul fără
sta - vili a ma - ri - lor fur - tuni.

Tu arunci sclipiri de soare pe șesuri și coline
Spre coastele în floare apleci copaci străbuni
Și mărele legeni ca niște cupe pline
În ritmul fără stavili a marilor furtuni.

31

Întâiul cânt ți se cuvine Tie, Doamne

O, tu, ce-n cupa goală mai vezi încă luciud
Cel mai amar din plânsul ce l-aș fi plâns vreodată
Îți dau inima-ntregă și-o umpli mai curând,
E largă și adâncă și veșnic însetată.

Îi trebuie putere și pace și lumină.
Să pui în ea apusuri cu mari speranțe-n ele
Și zori sălătând plecapa cu raza lor senină,
Și proaspăta răcoare a serii din vălcele.

Și astre gânditoare și cerurile toate
În inima aceasta cu-abisuri să se-afunde
Și ea să-adoarmă-n cânturi supreme, avântate,
Ce leagănă toți sorii prin spațiale unde.

Când va fi plină, Doamne, de ale Tale glorii,
Ea va vedea zămbindu-i în trecut o durere
Și peste strălucirea din clipe iluzorii
Se va-mbăta de-o calmă, puternică tăcere.

Rugăciune

**Tu-arunci sclipiri de soare pe șesuri și coline,
Spre coastele în floare apleci copaci străbuni,
Și mărele legeni ca niște cupe pline
În ritmul fără stavili al marilor furtuni.**

Versuri - Elena Văcărescu
Muzică - Eugenia Manea-Cernei

Aprilie

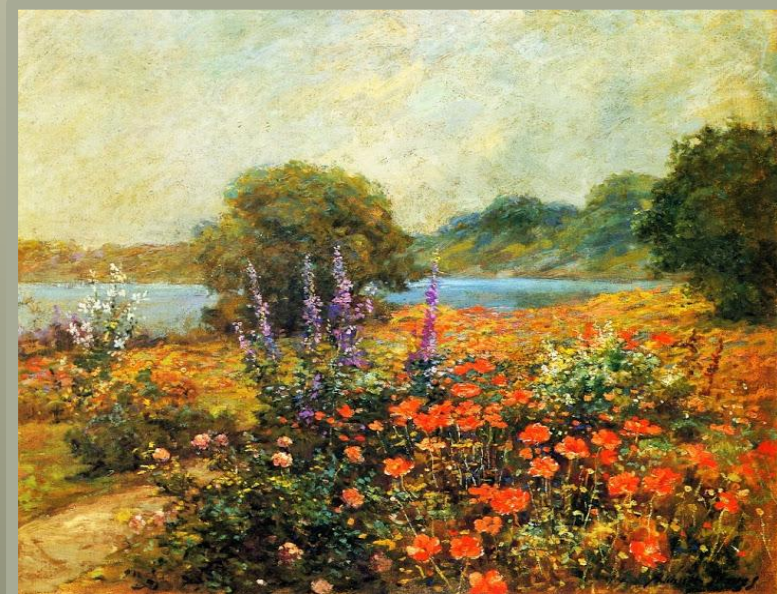
Fii bucuros, iubite, în iarba mătăsoasă ;
Parfumul primăverii se simte tot mai greu ;
Vezi, lunca-i înflorită și cântă și-i frumoasă.
Fii bucuros, iubitul meu !

Aduc in dar iubirii intregu-mi suflet ; vina
Sa simti mireasma dulce pe-ngustele carari.
In falnica padure, in stearsa ei lumina,
Ce dulce-i impreuna sa ratacim in zari.

Versuri - Elena Văcărescu

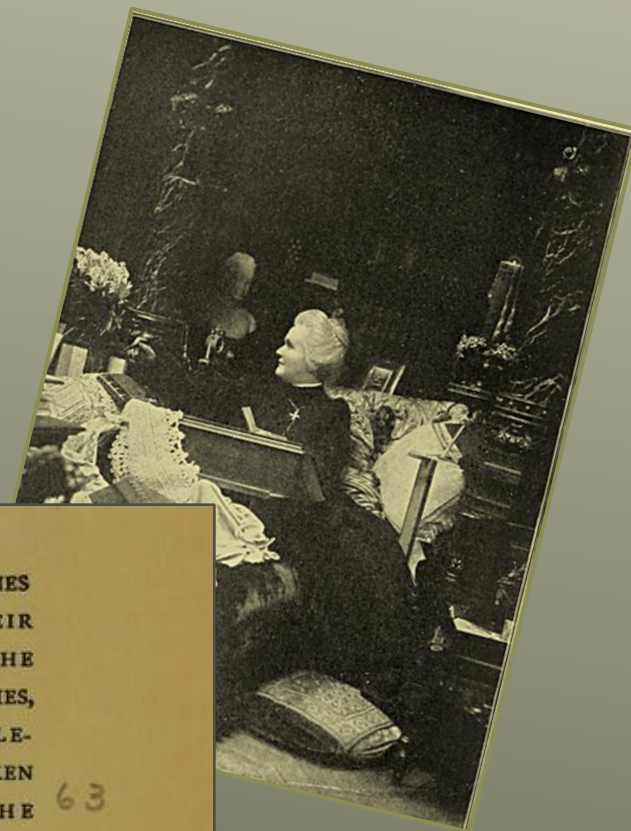
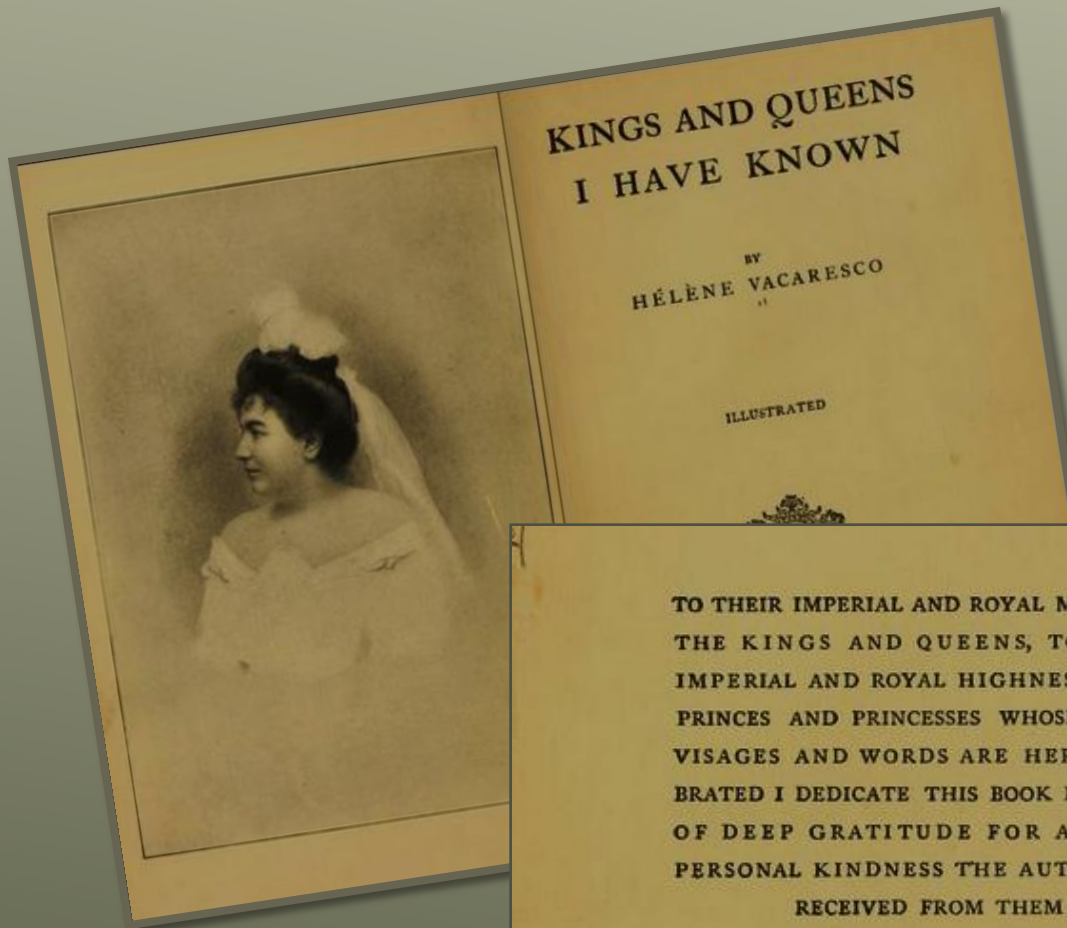
Muzică - Dumitru Miller

<https://www.youtube.com/watch?v=4Bzb1gNsVEs>

Pictor - Abbott Fuller Graves

CREAȚIA ELENEI VĂCĂRESCU: SONORITĂȚI ÎN ALTE LIMBI

TO THEIR IMPERIAL AND ROYAL MAJESTIES
THE KINGS AND QUEENS, TO THEIR
IMPERIAL AND ROYAL HIGHNESSES THE
PRINCES AND PRINCESSES WHOSE NAMES,
VISAGES AND WORDS ARE HERE CELE-
BRATED I DEDICATE THIS BOOK IN TOKEN
OF DEEP GRATITUDE FOR ALL THE
PERSONAL KINDNESS THE AUTHOR HAS
RECEIVED FROM THEM

63

HÉLÈNE VACARESCO

Ma jeunesse

Ma jeunesse, toujours brisée,
Comme une forêt par le vent,
Garde encore assez de rosée
Pour briller au soleil levant.

Ma jeunesse, toujours remplie
Par l'amour ou le désespoir,
Garde encore assez de folie
Pour aimer leur mortel pouvoir!

Ma jeunesse, aux fleurs finissantes,
Garde encore, malgré les jours,
Ce charme frêle des absentes,
Qui semblent être là, toujours.

My youth

My youth, forever broken,
Like a forest by the wind,
Still keeps enough dew
To sparkle at sunrise.

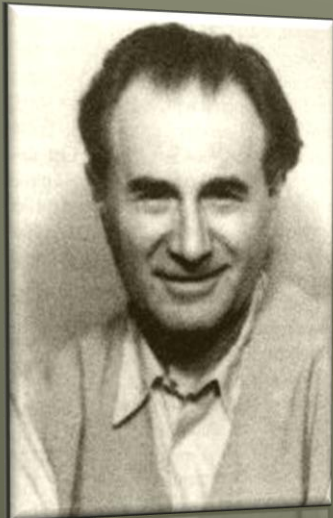
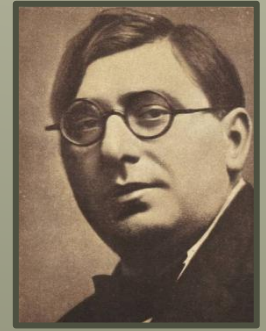
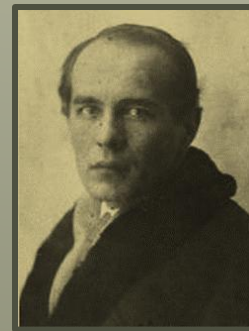
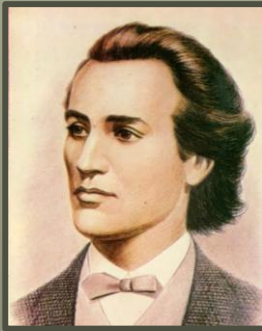
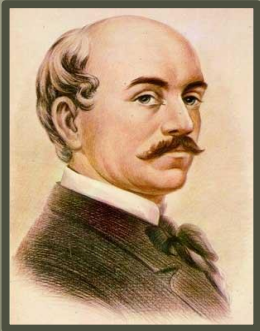
My youth, forever replenished
With love or despair,
Still keeps enough folly
To love their fatal power.

My youth of fading flowers
Still keeps, despite the days,
This fragile charm of absences,
Which seems ever to be there, always.

Cu sora ei, Zoe

Elena Văcărescu s-a remarcat și ca traducator, tălmăcind în limba franceză și publicînd în diverse reviste poezii de Vasile Alecsandri, Mihai Eminescu, Octavian Goga, Lucian Blaga, Adrian Maniu, Ion Minulescu.

Alcătuiește și prefățează antologii de poezie românească, ceea ce îi aduce un important capital de admirație printre conaționali. Astfel, în 1928 „Universul literar” îi consacră mai multe pagini, iar în articolul care deschide numărul Camil Petrescu spune: „ *Avem, acolo, în capitala Franței, o româncă din cel mai adevărat sânge românesc, care își afirmă cu orgoliu și originea, și sufletul românesc. O asemenea personalitate onorează două literaturi* ”.

Cavoul familiei Văcărescu

Cînd toate renașterile de mine dorite se vor împlini sub cerul tău, o, țara mea, primește-mă cu dragoste în sînul tău, ca pe una ce-ți va fi meritat adăpostul, azilul, unde voi putea să trăiesc de aici înainte, din viața semințelor tale, din seva ta o, pămînt românesc, o, Românie ...

Elena Văcărescu, 1946

La data de 17 februarie 1947, Elena Văcărescu se stinge din viață, la vîrsta de 83 de ani la Paris. Printre ultimele rînduri lăsate de poetă citim această emoționantă mărturie a dragostei de patrie, de poporul său: „ *Româncă și ultimă Văcărescu – ce discurs funebru mai frumos mi-aș putea dori* ” A lăsat, prin testament, Academiei Române, o bună parte din averea Văcăreștilor. În 1959, rămășițele ei pămîntești au fost aduse din Franța și înhumate la Cimitirul Bellu, alături de cele ale ilustrațiilor săi strămoși.

În anul 1994 Școala nr.186 din București primește numele poetei române de limbă franceză, Elena Văcărescu.

Școala 186 Elena Văcărescu

HOME | ȘCOALA | ANANȚURI | BĂNĂLĂRI | PROIECTE ȘI PROGRAME | POZELE NOASTRE | E-LECTII | CONTACT

Școala
2014-2015

- istoric
- resurse
- elena văcărescu
- reglement
- profesori

evenimente

- intâlniri
- "bonds nocturne"
- concursuri

catalog

- legi

Elena Văcărescu (1864 - 1947)

O viață... un roman românesc

S-a născut în toamna anului 1864, la București, într-o casă aflată undeva în zona Dealului Mitropoliei, care a fost clădită pentru a se lăsa loc Buvarbului Regina Maria.

Tatăl - Ion Văcărescu - se trage din nemul Văcărescilor, familie de vechi boieri murdri, pătrunși și cultivi, cum este senarșii Văcărescu - poet, fișag și mare român sau Barbu Văcărescu - ultimul Mare Ban al Craiovei.

Mama - Eufrosina (Frosta) născută Filăceanu - se trage dintr-o veche familie de boieri otomani cunoscuți din timpul lui Mihail Viteazul, prezenți în toate conștințele de altădată ale Valeriei.

Peoacă apoi la Paris unde undeva audiază cursuri de filozofie, estetică și istorie în cadrul Universității Sorbona, iar arta poetică îi este desăburlată sub îndrumarea catedrului poet parizanșii Sully Prudhomme.

Anul 1908 îi va scriba viața întinzându-i în țară cu speranța regimului cultural românesc și cu plădura de la Văcărescu, este anuzată de regina Elisabeta.

noiembrie 2014

20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

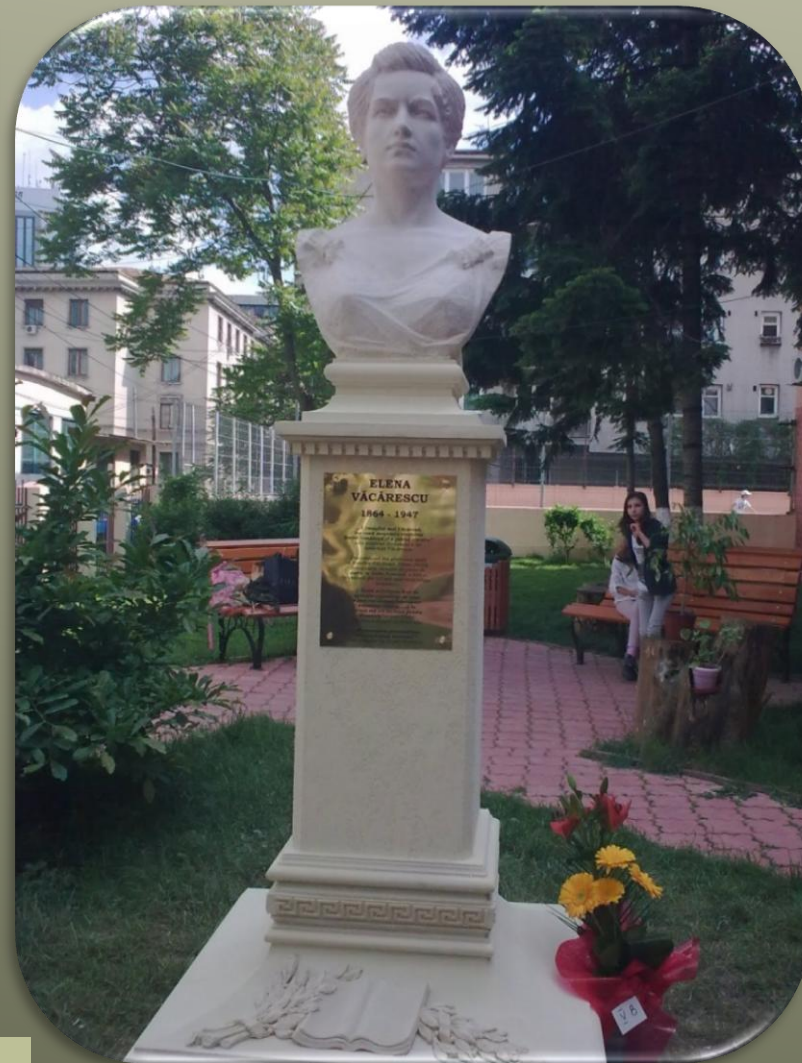
rezultate

2013-2014

- Prozatoarele elevilor la toate claselor.

2012-2013

- Cărușoaia de Limba Franceză
- rezultate clasa I și A
- rezultate clasa II și A
- rezultate clasa III și A

<http://www.scoala186.ro/scoala.php?%20id=2>

În data de 4 august 2014 Banca Națională a României a lansat în circuitul numismatic o monedă comemorativă dedicată aniversării a 150 de ani de la nașterea **Elenei Văcărescu**. Aversul monedei redă conacul de la Văcărești, în care a copilărit Elena Văcărescu, iar reversul prezintă portretul, numele, semnătura Elenei Văcărescu și anul nașterii.

BIBLIOGRAFIE

1. VĂCĂRESCU, Elena . Cîntec românesc. București : Ed. Ion Creangă, 1987. 73 p.
2. VĂCĂRESCU, Elena. Din amintirile Elencuței Văcărescu. București : Paideia, 2000. 147 p.
3. *Ecrivains roumains d`expression francaise de Macedonski a Vişniec.* București : Fundația România de Mâine, 2013. 480 p.
4. *Elena Văcărescu și Franța.* Select. textelor, trad. din lb. fr., pref. și note de Maria PLATON. [S. I.] : Ed. Cronica. Vol. 2 : Memorii. Oameni, idei, 1998. 224 p.
5. Scriitori de origine română în alte literaturi. In: *Literatura română pentru clasa a 12-a : Personalități și opere* : Cuprinse în noua programă a M.I.S. Brașov : Ed. Orientul Latin, 1994, pp. 261-267

RESURSE ELECTRONICE

- [Colecția Bibliotecii Științifice USARB-http://tinread.usb.md:888/tinread/tinread.Jsp](http://tinread.usb.md:888/tinread/tinread.Jsp)
- <http://negrupealb.ning.com/forum/topics/eveniment-numismatic-2>
- <http://www.121.ro/lifestyle/elena-vacarescu-27012>
- <http://denisabadeata.blogspot.com/p/poeti-romantici.html>
- http://orasulluibucur.blogspot.com/2011_10_01_archive.html
- <http://www.ziarulromaniamare.ro/elena-vacarescu-exilata-din-ordinul-regelui-carol/>
- <http://www.okazii.ro/bibliofilie/carti-vechi/elena-vacarescu-rapsodia-dambovitei-1889-editie-princesp-in-limba-franceza-a127976503>
- <http://theesotericredux.blogspot.com/2010/08/lady-of-letters-elena-vacarescu.html>

Realizat:

Lilia ABABII, bibliotecar principal,
Lilia MELNIC, bibliotecar,
Documente în limbi străine,
Serviciul Comunicarea Colecțiilor

2014